

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 6196/2020
31.03.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момиорвић, председника већа, Марине Милановић и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Жељко Томић, адвокат из ..., против туженог Грађевинско-трговинско, производно и услужно предузеће „Јаворник“ доо Суботица, чији је пуномоћник Милош Кравић, адвокат из ..., ради утврђења недопустивости извршења, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1289/20 од 27.08.2020. године, у седници већа одржаној дана 31.03.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1289/20 од 27.08.2020. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду П 589/2019 од 05.02.2020. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражено да суд прогласи недопуштеним извршење одређено решењем Привредног суда у Сомбору Ив 35/13 од 16.01.2013. године и закључком Привредног суда у Сомбору Ив 35/13 од 14.01.2014. године, на предметима извршења – непокретностима и то: двоипособном стану бр. ..., пов. 61 м² на ... спрату стамбене зграде за колективно становање у ..., у улици ... број ..., саграђене на КП бр. .../..., уписане у ЛН ... КО ...; трособном стану бр. ..., површине 73 м², на ... спрату стамбене зграде за колективно становање у ... у улици ... број ..., саграђене на КП бр. ..., уписане у ЛН ... КО ... и на трособном ..., улица ... бр. ..., саграђене на КП бр. ..., уписане у ЛН ... КО ..., све власништво тужиле у 1/1 дела; ставом другим изреке, обавезана је тужилца да туженом накнади трошкове поступка у износу од 324.750,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате; са вишком законске затезне камате потраживане на трошкове поступка и то преко досуђене од дана извршности пресуде до исплате, па до тражене од дана доношења пресуде до исплате, тужбени захтев је одбијен.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 1289/20 од 27.08.2020. године, ставом првим изреке, жалба тужиље делимично је усвојена, делимично одбијена и пресуда Вишег суда у Новом Саду П 589/2019 од 05.02.2020. године преиначена, тако што је утврђено да је недозвољено извршење одређено решењем Привредног суда у Сомбору Ив 35/13 од 16.01.2013. године и закључком Привредног суда у Сомбору Ив 35/13 од 14.01.2014. године на сувласничком уделу тужиље АА из ... од $\frac{1}{2}$ на непокретностима: двоипособном стану бр. ..., површине 61 м², на ... спрату стамбене зграде за колективно становање у ..., у ул. ... бр. ..., на КП бр. .../..., ЛН ... КО ...; трособном стану бр. ..., површине 73 м², на ... спрату стамбене зграде за колективно становање у ..., улица ... број ..., на КП бр. ..., ЛН. ... КО ... и на трособном стану бр...., површине 70 м², на ... спрату стамбене зграде за колективно становање у ..., ул. ... бр. ..., саграђене на КП бр. ..., ЛН ... КО ... и тако што се одређује да ће свака странка сносити своје трошкове парничног поступка, док у осталом непреиначеном делу пресуда је потврђена. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, у преиначавајућем – усвајајућем делу, тужени је благовремено изјавио ревизију из свих законом прописаних разлога.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник Републике Србије“ бр. 72/11, 18/20), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија туженог није основана.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Других битних повреда одредаба парничног поступка из наведене законске одредбе која би могла представљати основ за уважавање ревизије туженог нема.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља је са ББ била у брачној заједници од 1988. године до 2016. године, у току које су, у периоду од 2003. до 2006. године стечене све три предметне непокретности и то из средстава (по наводима тужиље) које је тужиља добила од оца, сестара и новчаниха средства која је добила од бившег супруга у претходном браку. Предметне непокретности водиле су се као својина ББ и његове СЗР „ВВ“ ..., што између тужиље и њеног супруга није било спорно, па ББ наведене чињенице није оспорио у парници у којој је признао тужиљи тужбени захтев, па је донета пресуда на основу признања П 138/16 дана 11.05.2016. године, којом је утврђено тужиљи право својине на предметним непокретностима. У овој парници тужиља тражи да се утврди да је недопустиво извршење у поступку по предлогу за дозволу извршења на основу веродостојне исправе ради наплате потраживања туженог према ББ, сада бившем супругу тужиље, као извршном дужнику, стеченим у току трајања брачне заједнице. Наиме, решењем о извршењу Привредног суда у Сомбору Ив 35/13 од 16.02.2013. године одрђено је извршење на основу веродостојне исправе у корист повериоца, овде туженог на покретним стварима извршног дужника СЗР „ВВ“ ... ББ ПР, а до промене средства извршења дошло је тако што је закључком истог суда Ив 35/13 од 14.01.2014. године одређено спровођење извршења на непокретностима које су предмет ове парнице. Након јавних продаја предметних непокретности одређених решењем Привредног суда у

Сомбору И 100/15, извршење је настављено пред јавним извршитељем, па су закључцима јавног извршитеља И ИВА 17/2016 од 18.11.2016. године, 15.12.2016. године, 14.12.2018. године и 12.03.2018. године предметне непокретности додељене и предате овде туженом. Непокретности које су предмет ове парнице и то стан у ... бр. ... у ... био је уписан као приватна својина ББ у 1/1 дела, а станови у ул. ... број ... и ул. ... ..., оба у ... били су уписани као приватна својина СЗР „ВВ“ ... власника ББ са 1/1 дела. Бивши супруг тужиље ББ био је власник и оснивач СЗР „ВВ“ ..., која је брисана из АПР-а 2014. године.

На основу тако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је одбио као неоснован тужбени захтев тужиље, заузимајући правни став да је уписом забележбе решења о извршењу током 2014. године тужени стекао право из члана 107. ЗИО да се намири из предметних непокретности које су се у тренутку намирења водиле као власништво извршног дужника СЗР „ВВ“ ... пр ББ и на ББ, а да тужиљино накнадно стечено право својине на истима, пресудом на основу признања П 138/16 од 11.05.2016. године не спречава предметно извршење, нити га чини недопустивим у смислу члана 107. став 2. ЗИО, којим је прописано да уписом у јавну књигу извршни поверилац стиче право да своје потраживање намири из непокретности и у случају да треће лице касније стекне на истој непокретности право својине, као у конкретном случају. Првостепени суд је дао и свој правни став зашто нема места примени одредаба члана 171. и 176. Породичног закона.

Апелациони суд у Новом Саду донео је пресуду којом је делимично усвојио жалбу тужиље и утврдио да је предметно извршење недозвољено на сувласничком уделу тужиље од $\frac{1}{2}$ на предметним непокретностима, закључујући да је првостепени суд одлучио о тужбеном захтеву тужиље делимично погрешном применом материјалног права.

По оцени Врховног касационог суда, другостепени суд је правилно применио материјално право када је преиначио првостепену пресуду и усвојио делимично тужбени захтев тужиље, јер је правилно закључио да тужиља као сувласник са $\frac{1}{2}$ дела на непокретности, које су биле предмет извршења, има право које спречава извршење, а разлоге које за своју одлуку дао другостепени суд, као правилне прихвата и Врховни касациони суд.

Законом о привредним друштвима („Службени гласник Републике Србије“ бр. 36/11), чланом 83. став 1. прописано је да је предузетник пословно способно физичко лице које обавља делатност у циљу остваривања прихода и које је као такво регистровано у складу са Законом о регистрацији.

Одредбом члана 85. наведеног Закона предузетник за све обавезе настале у вези са обављањем своје делатности одговара целокупном својом имовином и у ту имовину улази имовина коју стиче у вези са обављањем делатности (став 1.). Одговорност за обавезе из става 1. овог члана не престаје брисањем предузетника из регистра (став 2.).

Из наведених одредаба следио би закључак да ако су брачни другови своју заједничку имовину стечену током трајања брака унели у предузетничку радњу, престанком обављања предузетничке делатности та имовина би се вратила у статус који је

постојао пре оснивања радње, односно у режим заједничке имовине брачних другова. У конкретном случају у проведеном поступку је утврђено да су сва три предметна стана стечена у току трајања брачне заједнице, заједничким средствима супружника – тужиле и њеног бившег супруга ББ, те да представљају њихову заједнички стечену имовину у смислу одредбе члана 171. став 1. и члана 176. став 2. Породичног закона. Тужилца није доказала да је њен сувласнички удео у стицању предметних непокретности већи од законом признатог удела од $\frac{1}{2}$, а СЗР „ВВ“ ... власника ББ брисана је из АПР-а 2014. године, дакле пре спроведеног извршења.

Чланом 171. ставом 1. Породичног закона прописано је да имовина коју су супружници стекли радом у току трајања заједнице живота у браку представља њихову заједничку имовину. Чланом 176. ставом 1. истог Закона прописано је да се сматра да су супружници извршили деобу заједничке имовине ако су у јавни регистар права на непокретностима уписана оба супружника као сувласници на одређеним уделитема, док је ставом 2. истог члана прописано да се сматра да је упис извршен на име оба супружника и када је извршен на име само једног од њих, осим ако након уписа није закључен писмени споразум супружника о деоби заједничке имовине, односно брачни уговор, или је о правима супружника на непокретности одлучивао суд. Чланом 180. ставом 2. Породичног закона, прописано је да се претпоставља да су удели супружника о заједничкој имовини једнаки.

Сагласно напред цитираним одредбама Породичног закона, према којим одредбама када је упис извршен на име само једног од супружника, да то не значи да је само тај супружник власник непокретности, већ постоји законска претпоставка права својине и другог супружника, а код утврђеног да су непокретности које су биле предмет извршења стечене у току трајања брачне заједнице тужиле и њеног сада бившег супруга ББ и да су удели супружника у тој заједничкој имовини једнаки. У поступку није утврђено да су тужилца и њен бивши супруг ББ закључили писани споразум супружника о деоби заједничке имовине, а о правима супружника на предметним непокретностима накнадно донета одлука на основу признања П 138/16 од 11.05.2016. године није од утицаја на другачију одлуку суда са разлога датих у нижестепеним пресудама, које прихвата и овај суд.

Правилно је другостепени суд ценио и одредбу члана 63. Закона о државном премеру и катастру, да нико не може сносити штетне последице због тога што се поузда у истинитост и тачност података уписаних у катастар непокретности, као и да је ова претпоставка обориве природе и да се њоме штите савесна лица, односно савесни стицаоци права на уписаним непокретностима. Наведеном одредбом прописана је претпоставка тачности уписаних података у регистар непокретности и зато се претпоставка о истинитости и потпуности извршеног уписа може сматрати необоривом, али само у односу на савесног стицаоца права, што значи да штетне последице настале због поуздања у тачност и истинитост уписаних података у јавном регистру непокретности не могу сносити само трећа, савесна лица, док несавесна лица могу сносити све штетне последице настале због поуздања у начело тачности и истинитости у јавном регистру уписаних података о непокретностима. Несавесним се сматра лице које је знало или могло знати да постоји несагласност уписа у односу на фактичко стање и мора

се ценити у време спровођења извршења. У овом случају непокретности на којима тужиља тражи да се утврди да је недопуштено извршење, у поступку по предлогу за дозволу извршења ради наплате потраживања туженог према њеном сада бившем супругу, као извршном дужнику, стечене су у брачној заједници тужиље и њеног сада бившег супруга и представљају заједничку имовину истих, са којих разлога тужени није савестан стицалац, јер је знао, односно могао знати да су предметне непокретности у заједничкој својини, односно да супруг тужиље који је у катастру непокретности био уписан као носилац права својине није њихов искључиви власник.

Са изнетих разлога неосновани су ревизијски наводи да је побијаном другостепеном пресудом погрешно примењено материјално право.

Са изнетих разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци пресуде.

**Председник већа-судија,
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић